

a chlupatou a na konci bylo oslí kopyto. Pravá noha vypadala jako lidská, ale z bronzu. „Fuj, upír s –“

„O nohách nemluv!“ vyštěkla Tammi. „Není slušné se jim posmívat!“

Popošla na těch zvláštních nohách dopředu. Vypadala dost prapodivně, zvláště s těmi bambulemi, ale do smíchu mi nebylo – tváří v tvář rudým očím a ostrým tesákům.

„Upír, říkáš?“ zasmála se Kelli. „Ta pitomá legenda vychází z *nás*, ty troubo. Jsme *empúsy*, služebnice Hekaté.“

„Hmmm.“ Tammi ke mně přikulhala ještě blíž. „Temná magie nás stvořila ze zvířete, bronzu a démona! Živíme se krví mladých mužů. A teď pojď, dej mi tu pusu!“

Obnažila tesáky. Byl jsem tak ochromený, že jsem se nemohl pohnout, ale Rachel hodila *empúse* na hlavu malý bubínek.

Démonka zasyčela a odrazila ho. Odkutálel se uličkou mezi stojany na noty, pružiny zarachotily o kůži. Rachel hodila po démonce xylofon, ale ta odrazila i ten.

„Děvčata obyčejně nezabím,“ zavrčela Tammi. „Ale u tebe, smrtelnice, udělám výjimku. Máš trochu *moc* dobrý zrak!“

Vrhla se na Rachel.

„Ne!“ Máchl jsem Anaklusem. Tammi se zkusila čepeli vyhnout, ale protál jsem jí uniformu roztleskávačky. Příšerně zakvílela, explodovala na prach a ten se snešl přímo na Rachel.

Rachel se rozkašlala. Vypadala, jako by jí někdo vysypal na hlavu pytel mouky. „Tfuj!“

„To nestvůry dělají,“ vysvětlil jsem. „Pardon.“

„Tys mi zabil učednici!“ zařvala Kelli. „Potřebuješ lekci školního ducha, polokrevný!“

A i ona se začala měnit. Vlasy jako dráty se rozhořely mihotavými plameny. Oči jí zrudly. Vyrostly jí tesáky. Skočila k nám, mosazná noha a kopyto zaklapaly na podlaze zkušebny.

„Jsem vedoucí *empúsa*,“ zavrčela. „Žádný hrdina mě nepřemohl už tisíc let.“

„Jo?“ protáhl jsem. „Tak to už máš odslouženo!“

Kelli byla mnohem rychlejší než Tammi. Mé první ráně se vyhnula, odkulila se do sekce žesťů a srazila přitom řadu trombonů, až to mocně zadunělo. Rachel se jí klidila z cesty. Vrhla jsem se mezi ni a *empúsu*. Kelli kolem nás kroužila a hleděla střídavě na mě a na meč.

„Taková roztomilá čepel,“ zacvrlikala. „To je ale ostuda, že stojí mezi námi.“

Postava se jí měnila – chvíli byla démon, chvíli rozkošná roztleskávačka. Snažil jsem se soustředit, ale vážně mě to rozptylovalo.

„Chudáčku malý,“ uchichtla se Kelli. „Ty nemáš tušení, co se děje, vid? Ten tvůj milý tábor bude brzo v plamenech, tvoji kamarádi se stanou otroky Pána času a ty s tím nic nenaděláš. Bylo by milosrdné skončit to s tebou hned teď, aby ses na to nemusel dívat.“

Z chodby jsem slyšel hlasy. Blížila se k nám skupina na prohlídku. Nějaký člověk vykládal něco o zamykání skříněk.

Empúse se rozsvítily oči. „Výborně! Budeme mít společnost!“

Zvedla tubu a hodila ji po mně. Rachel a já jsme se příkrčili. Tuba nám prosvítila nad hlavami, rozrazila okno a prolétla ven.

Hlasy v chodbě utichly.

„Percy!“ houkla Kelli, jako by byla vyděšená. „Proč jsi to udělal?“

To mě tak překvapilo, že jsem se nezmohl na slovo. Kelli popadla stojan na noty a smetla řadu klarinetů a fléten. Židle a nástroje se zřítily na zem.

„Nech toho!“ vyjekl jsem.

Lidé se teď hnali chodbou směrem k nám.

„Je čas uvítat naše hosty!“ Kelli obnažila tesáky a rozběhla se ke dveřím. Vyrázil jsem za ní s mečem. Musel jsem ji zastavit, aby neublížila smrtelníkům.

„Percy, nedělej to!“ křikla Rachel. Ale mně nedošlo, co má Kelli za lubem, dokud nebylo pozdě.

Kelli rozrazila dveře. Paul Blofis a skupina nováčků v hrůze couvli. Napřáhl jsem meč.

V poslední vteřině se ke mně *empúsa* obrátila a příkrčila se jako oběť. „Ne, prosím, ne!“ vyrazila ze sebe. Nedokázal jsem čepel zastavit. Byla už v pohybu.

Těsně předtím, než se jí dotkl božský bronz, vzplála Kelli plamenem jako Molotovův koktejl. Oheň se rozprskl po všem. Nikdy předtím jsem žádnou nestvůru neviděl tohle udělat, ale neměl jsem čas se tomu divit. Couvl jsem do zkušebny, dveře zachvátily plameny.

„Percy?“ Paul Blofis na mě zíral přes oheň a vypadal úplně omráčený. „Cos to provedl?“

Kluci a holky zaječeli a rozutekli se po chodbě. Spustila se požární siréna. Rozprašovače na stropě zasyčely a ožily.

V tom zmatku mě Rachel zatahala za rukáv. „Musíš odsud vypadnout!“

Měla pravdu. Škola hořela a zodpovídat se z toho budu já. Smrtelníci mlhu neprohlédnou. Bude to vypadat, že jsem zrovna před skupinou svědků napadl bezmocnou roztleskávačku. Nedalo se jim to nijak vysvětlit. Obrátil jsem se k Paulovi zády a vyrazil k rozbitému oknu zkušebny.

Vyřítíl jsem se z boční uličky na Východní 81. ulici a vrazil přímo do Annabeth.

„Páni, tos skončil brzo!“ Zasmála se a popadla mě za ramena, abych se nezřítíl na zem. „Koukej, kam se ženeš, chaluhový mozečku.“

Ta nálada jí vydržela zlomek vteřiny a všechno bylo fajn. Měla na sobě džíny, oranžové táborové triko a náhrdelník z hliněných korálků. Světlé vlasy si stáhla do ohonu. Šedé oči jí jiskřily. Vypadala, že se těší do kina, že si společně užijeme bezva odpoledne.

Pak z uličky vyrazila Rachel Elizabeth Dareová, ještě celá od prachu nestvůry, a zaječela: „Percy, počkej!“

Annabethin úsměv se rozplynul. Hleděla na Rachel, pak na školu. Vypadalo to, že si teprve teď všimla černého kouře a spuštěných požárních sirén.

Zamračila se na mě. „Cos to provedl tentokrát? A kdo je tohle?“